

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, pe 2,50ssete

Primer de Maig

MANCARIEM al nostre deure, si no dedícavem unes paraules emocionades i fervents al Primer de Maig.

No es vana LA CAMPANA DE GRACIA d'ésser un setmanari de classe. Volem dir que el seu objectiu no pot afirmar-se que sigui exclusivament la lluita social.

LA CAMPANA és política. Es republicana i esquerrana, com sap tothom.

Dintre, però, d'aquest marc tan ample, d'aquestes directives precises, l'obrerisme del nostre periòdic no admet discussió: damunt l'esmentat terreny relatiu, l'obrerisme d'aquesta fulla el considerem absolut.

LA CAMPANA s'escriu per als treballadors, per a defensar-los, per a educar-los, per a enaltir socialment llur funció i llur condició.

Quan els obrers, doncs, celebren la Festa del Treball, no podem nosaltres romandre indiferents.

Som amics, som germans dels que treballen. I si ens mereix llur tasca admiració i simpatia, hem de tenir també tots els respectes per al seu descans tan ben guanyat.

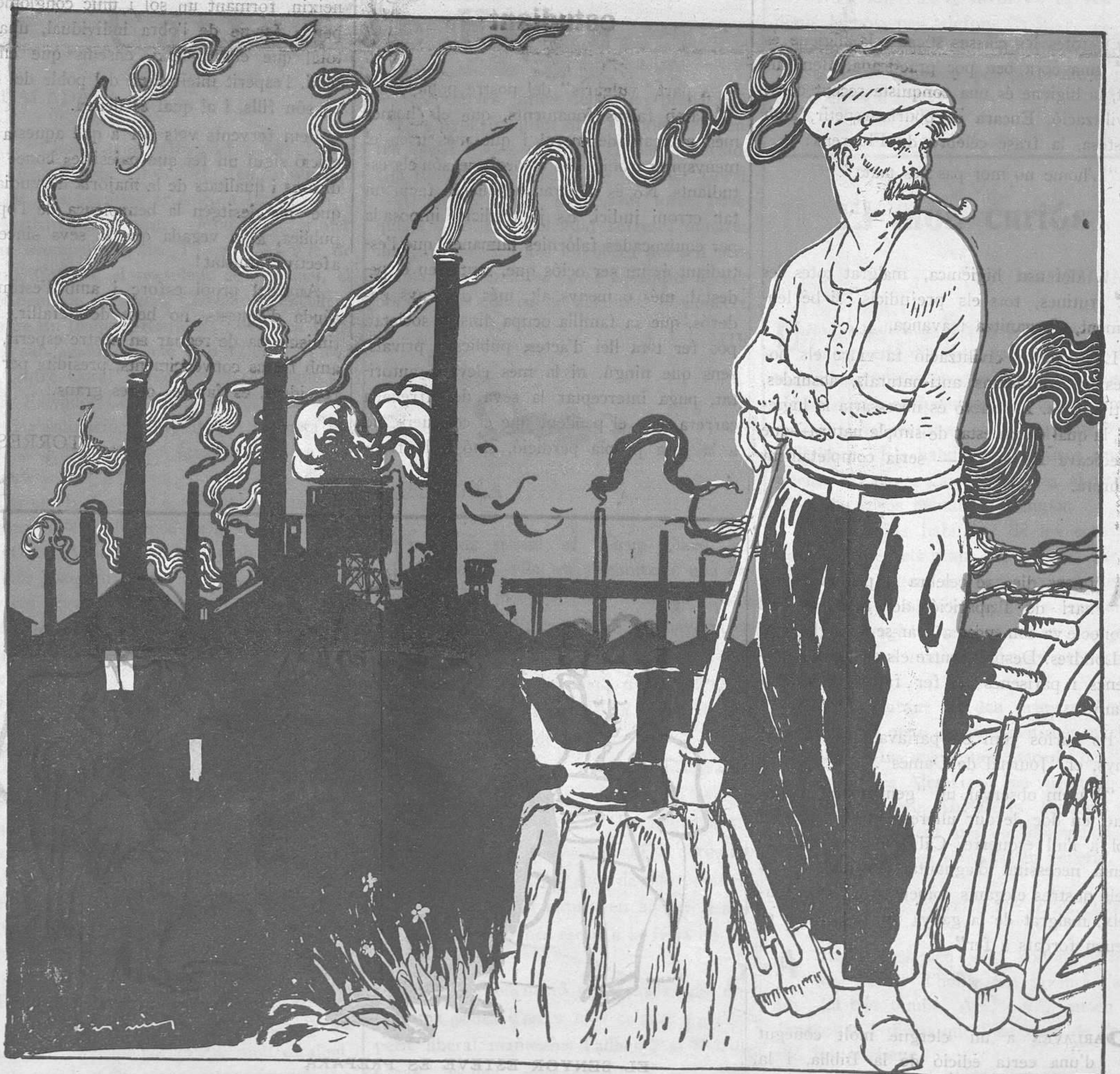
La Festa del Treball no la honorem només perquè sigui el repòs sagrat dels que

Es la festa de l'esperança proletària aquesta diada. Vet-li aquí.

Es una afirmació de justícia i de dret; un crit universal de llibertat, d'igualtat i de fraternitat.

I per això la fem nostra. I quan s'alça el poble i es posa en peu, amb ell ens hi posem nosaltres també.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA

LA FESTA DEL TREBALL

Intencions

SUICIDES A VIENA

Austria, en tres mesos — els tres primers d'aquest any —, s'han registrat centes trenta-nou suïcidis. Ho llegim en un comunicat de la policia de Viena.

El tema és ric en suggerències i cal aprofitar-lo. Sobretot, en aquests moments que ens és més fàcil parlar de Viena que de Barcelona.

El cinquanta per cent d'aquests suïcidis foren motivats per drames amorosos, i, naturalment, no ens interessan: no ens interessan ara, en aquestes circumstàncies ni en aquesta fulka. El motiu pel qual es suïcidaren, els altres dos cents setanta és el que veritablement, avui, ens interessa. El motiu no és gens poètic, gens novellesc. Al contrari: és lleig, mesquí, trist: dificultats econòmiques.

Molts d'aquests darrers suïcides són aristòcrates als quals la guerra i la post-guerra ha arruïnada. Acostumats al luxe més odiós, més insolent, no han sabut limitar-se, no han sabut — ni han volgut — resignar-se a la misèria. Han considerat el treball una cosa vil, imoble, i han preferit matar-se.

Aquest gest és l'apoteosi de la incomprensió, l'apoteosi del més imbecil dels orgulls. Aquests rics no mereixien ésser-ho, no eren dignes d'ésser-ne. A Rockefeller se li pot

perdonar el pecat d'ésser ric: perquè sap ésser-ne. Perquè treballa i fa treballar i estimar el treball. Perquè, amb els seus diners, crea la bondat i la bellesa al seu entorn.

Aquests aristòcrates vienesos no són dignes de plànyer, encara que sempre en sigui el sofriment. Però la seva acció en la vida ha estat estèril: han tingut diners; els han llençat per a satisfer els seus plers i els seus luxes; s'han empobrit, i s'han suïcidat en trobar-se pobres de cop i volta. El seu pas per la vida ha estat inútil.

Tenien l'orgull del seu diner, que és un orgull que han de combatre tots els homes de bona voluntat. Vivien bé a Viena, que era, abans de la guerra, la ciutat més insolentment aristocràtica del món: una ciutat tarada pel vici, una ciutat de cabaret i de music-hall, una ciutat amb mitges de seda.

Avui, després de la tragèdia negra i pudent de la guerra, Viena és una ciutat socialitzant, una ciutat que treballa, una ciutat que ha tancat els cabarets i els music-halls i ha redimit el "Prater" — el parc que abans hom havia convertit en alcova —, la ciutat que ha construït cases barates per a obrers.

Es lògic que en aquesta ciutat, en aquest ambient nou i purificat, no hi volguessin viure els rics que no sabien ni volien treballar.

LLUIS CAPDEVILA

ca antipatia i rebellió vers aquells que així el consideren. Això és el que alguns, afortunadament avui pocs, creuen de l'estudiant.

Hem arribat a un temps en que la distinció social gairebé no es coneix. Pot ésser que aquest fet siga un signe de progrés o bé un pas retrògrad, dins la marxa progressiva de nostra civilització, però a la fi, malgrat tot, i des del punt de vista social, ocorre com a tal.

Dintre la massa estudiantil, cada dia més nombrosa malgrat l'excessiu cost de les matrícules, hi és representada tota la gama de l'escala social.

Censurar l'estudiant, avui és censurar el poble sencer. Com en totes les coses, l'excepció confirma la llei. Hi ha, indubtablement, membres constituents de la massa d'estudiants, mereixedors de les censures que el poble acostuma a dedicar-los.

Aquests, els més pocs, cal eliminar-los. Com? No ho sé. Però, si puc dir, que a mida que corre el temps, va corrent també, a passos gegantins, cap a la perdició completa, la classe representativa d'aquests individus dignes de censura, per cert gens aflagadora per a ells. Afortunadament en la actualitat hi ha un crescut nombre d'estudiants que sols dediquen les seves activitats a allò que els afecta directament: el desenrotll perfecte i progressiu de la ciència, per a bé propi i del poble al qual pertany. No sols es progressa en aquest sentit, el més important i el que més ha de preocupar-nos, sinó que també sembla que, a la fi, els estudiants hagin comprès que per a treballar amb profit, no sols és necessari que cadascú gambi pel seu cantó, com vulgarment es diu, sinó que és necessari que tots s'uneixin, formant un sol i únic conglomerat, per a fer-ne de l'obra individual, una de total que engrandeixi, ensems que enforteixi, l'esperit intel·lectual del poble del qual en són fills, i al qual es deuen.

Fem fervents vots per a que aquesta iniciació sigui un fet que palesi les bones condicions i qualitats de la majoria d'estudiants, que sols desitgen la benivolença de l'opinió pública, a la vegada que la seva sincera i afectiva amistat!

Amb el propi esforç i amb l'estimable ajuda d'aquests, no hem de defallir, l'optimisme ha de regnar en nostre esperit, que amb fermes convenciments, presidits per clares idees, es fan les obres grans.

"TORRES"

Medallons rurals

EL CURANDERO

Cada poble té un vell o una vellota que és la bruixa del poble o el bruixot que cura els animals quan se'ls trenca una pota i cura les persones si acàs pot.

Persigna els talls i resa totxeries que ell no sap pas ben bé el que diu; però com que els pobles són plens de manies i ell no en té cap, amb les dels altres viu.

Procura fer la vida un poc oculta i adopta un caire de misterios que li permet cobrar més cara la consulta encar que el qui hi duu un gra se'n torni amb dos.

Si algú se'n riu, ell té les sangs prou fredes perquè no s'enrogeixi gens de pell, i cura tots els mals fent prendre aigua de bledes o amb un pegat de bledes al clatell.

SALVADOR PERARNAU

Notes marginals

EN totes les classes socials, la higiene és una cosa ben poc practicada. Ben mirat, la higiene és una conquesta recent de la civilització. Encara es podria repetir, amb justesa, la frase cèlebre de Flourens:

"L'home no mor pas: es mata".

LA defensa higiènica, malgrat totes les rutines, tots els prejudicis, si bé lentament, s'organitza i avança.

La moderna civilització fa viure els homes en condicions anti-naturals, absurdes, artificioses. I en això és necessària la higiene, la qual en un estat de simple natura — que predicava Rousseau — seria completament sobrera.

AQUESTS dies se celebra el primer centenari de l'aparició del monocle. El monocle va començar a usar-se a Anglaterra, a Londres. Després, entre els elegants londinencs i parisencs va fer furor un grapat d'anys.

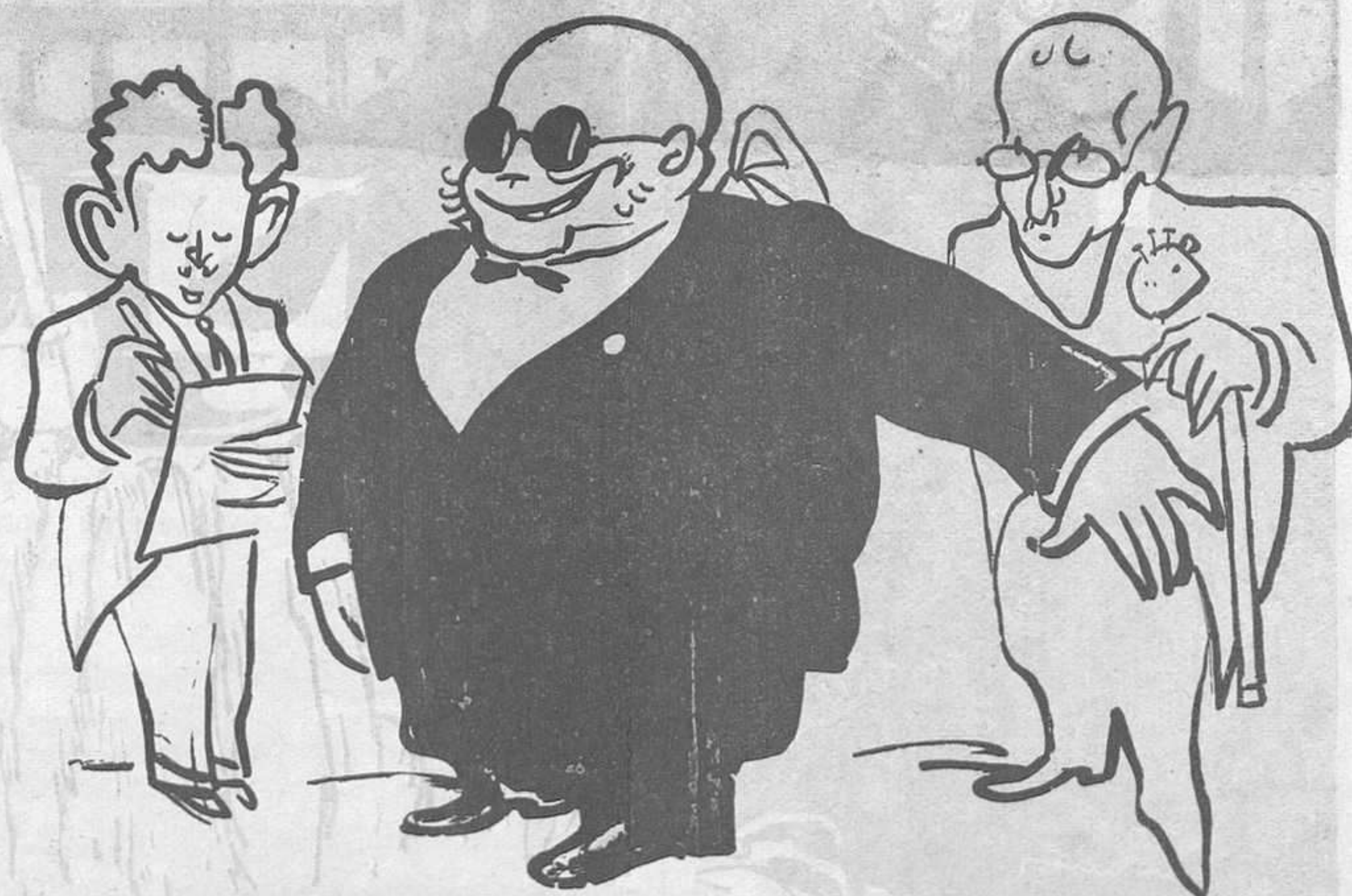
Es curiós com en parlava, ara fa cent anys, el "Journal de Dames".

"Vàrem observar un "gentleman" anglès que, en lloc de dur ulleres, duia un cristall sol a l'ull esquerre. Cal remarcar que no tenia necessitat d'aguantar-se'l mai. Molts dels nostres elegants comencen a fer el mateix, malgrat de la ganya inevitable que es veuen forçats a fer".

PARLAVEN a un clergue molt conegut d'una certa edició de la Bíblia, i la elogiaven força. "Sí — va dir el clergue —, l'escàndol del text hi és conservat en tota la seva puresa.

Consideracions d'un estudiant

LA part "vulgaris" del nostre poble creu, amb falsos fonaments, que els homes més mancats de moral i que més usen el menyspreu irònic vers el proïsme, són els estudiants. No és d'estranyar que es facin un tan erroni judici. És ja tradició, imposada per equivocades falòrnies humanes, que l'estudiant és un ser ociós que, sentat en el pedestal, més o menys alt, més o menys poderós, que sa família ocupa dins la societat, pot fer tota llei d'actes, públics i privats, sens que ningú, ni la més elevada autoritat, pugui interceptar la seva desenfrenada carrera vers el pendent que el condueix, no a la seva pròpia perdició, sinó a la fran-

EL SENYOR ESTEVE ES PREPARA

En vestits tan sols, em gastaré tots els diners que vaig guanyar amb la guerra.

Com els ocells

Ara que el maig ha arribat, cal que aixequem la veu clara i cantem com els ocells, fent ressonar tots els aires.

Cal que ens sabem comanar l'alegria de les branques, i portem, com els ocells, desig de volar, a les ales.

Els ocells saben cançons de sol i espigues daurades, i nosaltres hem de fer que el nostre blat també grani.

El pa que és pastat amb cants, té un gust que penetra a l'ànima, i si porta sol a dins, ens fa la vida més clara.

Hem de fer com els ocells: cantar i estendre les ales i dominar els horitzons plens de claró i d'esperança.

Hem de mirar la verdor i el rebrotament de branques, i fer florir els cinc sentits i preparar la granada.

Els ocells dintre els seus cants diuen desitjos d'ampliar, i els homes, com els ocells, hem de fer batre les ales i volar horitzó amunt i fer la vida ben clara.

FLIC

"Canards" sense malícia

Barcelona, 30.—Ahir, el nostre il·lustre amic senyor Cambó no va sortir cap a París en l'express de França. (De "La Veü").

Londres, 30.—El príncep de Galles farà molt aviat un viatge a París amb l'objecte d'ésser presentat oficialment a la filla del president Doumergue.

Als centres diplomàtics, aquest casament es considera de la més alta importància per estrenguer les relacions franco-britàniques.

París, 30.—El comitè dels perits que estudia la solució que es pot donar al problema de les reparacions s'ha declarat en vaga i ha desaparegut de l'hotel on treballaven. La policia sospita que són al "Moulin Rouge" a veure les cames de la Mistinguett.

París, 30.—Aquest matí s'ha produït un formidable escàndol a l'Institut de França en el moment que els acadèmics celebraven sessió. No s'ha pogut aclarir ben bé les causes de l'aldarull, però sembla que ha estat motivat per una aparició tan violenta com sobtada de Salvador Dalí, el qual els ha tractat a tots de "putrefactes".

Moscou, 28.—Stalin ha fet públic un manifest sensacional, en el qual declara que es retira de la política, i que es casa amb una artista de cinema. L'opinió (i consti que el telegrama es refereix a la "soviètica") demana el cap de Stalin, però a hores d'ara el dictador comunista ha desaparegut amb la seva promesa.

Barcelona, 30.—Ha sortit el diari catòlic "El Matí", amb un magnífic davantal del senyor Civera Sormaní.

Severine

CAROLINA Rémy Seve(ine), després d'una llarga i anguniosa malaltia, ha mort, als setanta-quatre anys, a la seva magnífica residència senyorial de Pierrefonds, departament de l'Oise.

SEVERINE

El cas d'aquesta dona és un cas únic en la història del periodisme. Rica, refinadament educada pels seus pares, ha lluitat, tanmateix, durant cinquanta anys, sense interrupcions per la causa del proletariat.

Des de 1883, a "Le cri du Peuple", a "L'Intransigeant", a "Le Reveil", a

"L'Humanité", a "La France", a "La Volonté", a gairebé tota la premsa francesa verament esquerrana ha publicat articles vibrants, de revolta i encesos de set de justícia.

No hi ha en aquests cinquanta anys d'actuació, cap causa justa en la que ella no hagi intervingut, d'una manera abrívada i lúcida. Debutà, pot dir-se, amb la demanda de revisió del procés de Dreyfus i acabà acusant els jutges del crim de condemnar Sacco i Vanzetti.

"La veritat, sempre la veritat" fou la seva divisa. I quina divisa millor podia ésser la d'un periodista que esmerçà la seva vida en la defensa dels humils?

Correu de l'estranger

LES ELECCIONS MUNICIPALS
FRANCESES

EL dia 5 de Maig tindran lloc a França les eleccions municipals.

La importància política d'aquesta consultació és molt gran. Encara que sovint es digui que l'administració d'un municipi no té res a veure amb la política, amb la lluita política, el cert és que l'experiència ens ha mostrat sempre que les eleccions municipals tenen damunt la política general d'un país — i especialment a França — importants i greus repercussions.

Comprentent-ho així, tots els partits polítics es preparen per a la lluita, i ja han definit el programa i la doctrina de llurs candidats.

L'opinió general és que els partits d'esquerra — socialistes i radicals socialistes, sobretot — sortiran molt enfortits d'aquestes eleccions.

Així sigui!

ESCLAVITUD I CANIBALISME

NO parlem simbòlicament. Al món hi ha encara esclavitud i canibalisme. En moltes de les colònies i protectorats de grans nacions europees, aquestes horribles plagues de la humanitat es desenrotllen al costat mateix de les grans explotacions industrials o agrícoles, restant al marge de l'ostentosa civilització occidental. I és que la indústria, en les grans societats burgeses i capitalistes, és

generalment més important que la moral.

Es calcula que hi ha al món, actualment, uns dos milions d'esclaus. Entre els àrabs, al Congo belga, a la Mauritània... Algunes tribus mahometanes tenen més esclaus que homes lliures... Arreu hom troba països en els quals l'esclavatge es practica obertament o clandestinament. I és de tómer que passi encara molt de temps abans que l'esclavitud sigui suprimida d'una manera efectiva i absoluta.

Que lluny som dels temps bíblics, que lluny i que aprop ensem! Temps d'esclavitud i de crims, d'incestos i de parricidis, d'immoralitat i de fanatisme!

I amb tot, un esclau és quelcom d'inefable al costat d'un antropòfag. I, al segle xx, queden també antropòfags. El canibalisme és viu, encara, en moltes regions. Fins es practica en algunes colònies.

Que no n'hi ha, ni en molt, tants com abans? Sense cap dubte. En temps de Cristòfor Colom, l'esclavitud reinava per tot, i els antropòfags devoraven milions d'homes cada any.

L'Europa occidental, en aquell temps, no tenia costums gaire menys bàrbars: cremar vius els herètics i les bruixes, no era, en realitat, oferir sacrificis humans a Déu Nostre Senyor?

Això en aquell temps. Val a dir que ni Europa, ni Amèrica — les grans civilitzacions — no han perdut del tot els vells costums. Continua l'explotació de l'home per l'home i tot sovint hom vessa encara sang innocent.

Per sota el nas

Sentit en un d'aquells tes dansants "per a famílies distingides" que s'han posat de moda a Barcelona...

—Hi ha dues coses que us impediran, tota la vida, d'ésser un bon ballador — fa una noia graciosa i vincladissa al seu cavaller.

—Quines són? — pregunta aquest, sorprès.

—Els vostres peus — respon la noia —, assenyalant dues barques del Bou.

El marit, desesperat, diu a la seva dona:

—Lluïsa, m'acabo d'empassar el botonet del coll!...

—Vaja — contesta la dona, satisfeta —; gràcies a Déu que almenys sabràs on és...!

Llició d'aritmètica.

El mestre pregunta a Lluïset, un nano de sis anys, al qual la malícia no el deixa créixer:

— A veure, Lluïset, si saps comptar sense equivocar-te: quants anys té ara una persona que va néixer l'any 1897?...

El nen es grata el cap i, després d'un breu silenci, contesta:

—Anem a pams, senyor mestre, es tracta d'un home o d'una dona?

Un director de diari, molt conegut pel seu mal humor, demanava l'altre dia a la telefonista encarregada de la Centraleta d'una Banca important, que li "passés" una determinada persona.

La noia no va entendre bé el nom, i el senyor director es posà furiós.

—No cridi, faci el favor — es veu que digué la noia per telèfon.

—Que no cridi? Què vol dir vostè? Es pensa que tinc humor per posar-me a recitar poemes d'amor?...

El mon curiós

SUICIDOMANIA

UNA estadística establerta conscienciosament ens diu que cada any es vénen a registrar uns 180.000 suïcidis. Heu-vos ací alguns detalls curiosos respecte les condicions en què solen matar-se els desesperats:

Primer.—Els habitants de països muntanyencs no tenen gaire tendència al suïcidí. Els dels països pantanosos tampoc.

Segon.—Els habitants de les contrades per on passen els grans rius són els que donen un contingent més gros de suïcidis.

Terç.—S'ha observat que el màxim de suïcidis es registra sempre pel mes de Juny, mentre que el mínim ho és pel mes de Desembre.

Quart.—Durant els deu primers dies de cada mes, és quan es constaten més suïcidis.

Cinquè.—La nació més atacada de "suïcidomania" és Alemanya. En segon lloc ve França, i en terç, Anglaterra. Espanya està molt avall. La gent més poc donada al suïcidí són els russos i eslaus, en general.

EL CENTENARI DE L'ACORDIO

À Itàlia reclamen els honors d'haver vist néixer l'home que inventà l'acordió. Àustria també. Ara, però, surten els francesos, i diuen que l'inventor de l'acordió fou parisenc.

Quines ganes de perdre el temps... Encara no s'han adonat que els catalans tenim l'exclusiva dels homes cèlebres?...

Cartes de Fora

IGUALADA

EL "Chor Ateneu Instructiu, de Santa Coloma de Gramanet, féu, diumenge passat, una excursió artística a Igualada.

Arribaren a la nostra ciutat en el primer tren, acompanyats del Tinent d'Alcalde de Santa Coloma, el president de l'Ateneu, el president de la secció Choral, i l'excel·lent mestre En Joaquim Riera. Es canviaren amables salutacions i, acte seguit, es dirigiren al Centre Coral Apolo, on el president senyor Salvador Costas, els adreçà una entusiàstica salutació, desitjant que la curta estada a la Societat i a Igualada els fos ben plaent.

Davant la Casa de la Ciutat, els cantaires entonaren "La donzella de la Costa" i "La Font de l'Alzina", sardana amb música del mestre Joaquim Riera.

Acte seguit, visitaren la Caixa de Pensions per a la vellesa i la Casa de Cultura, elogiant les instal·lacions i l'obra magnífica que realitza.

Rebut pel president de Música de l'Ateneu Igualadí de la Classe Obrera, senyor Manuel Misarachs, visitaren l'obra Cultural de la Societat, quedant molt satisfets de llur visita. A la Sala Central, donaren un magnífic Concert, que els valgué molts aplaudiments.

A l'hotel Catalunya celebraren un banquet, presidit pel Tinent d'Alcalde, i al qual assistiren els senyors Salvador Costas i Joaquim Mir, President del Centre Coral Apolo i mestre director del Cor, respectivament.

Finit el banquet, el president de l'Ateneu de Santa Coloma de Gramanet, saludà els igualadins amb un parlament, molt escaient, dient que la seva visita estrenyia més les relacions de les dues Societats, felicitant el Centre Coral Apolo, per l'obra cultural que

les respectives juntes tenen en preparació.

El senyor Joaquim Mir, en nom del Centre Coral Apolo, saludà el Tinent d'Alcalde i la junta de l'Ateneu, i de la secció Coral,

Al Centre Coral Apolo, on foren obsequiats amb un esplèndid refresc, donaren una audició de totes les obres del seu programa. Els cantaires foren aplaudits a cada obra i, més encara, en finalitzar el Concert.

J. MIR

GIRONELLA

DIUMENGE passat, el "Grup Clavé" de la nostra vila va organitzar una excursió a la incomparable font de "Càn Llop", després d'una audició, primaveral en tots els sentits, que el grup coral donà sota la batuta del mestre Font, de les cançons "La font del torrent", "La reina de les flors" i "El goig de la festa.

A aquesta excursió, de la qual servaran un bon record tots els cantaires, hi assistiren els músics de la cobla "La Principal de Bages, la qual donà una audició de sardanes que fou puntejada per més de 200 parelles.

La bellesa de la natura en aquest temps primaveral donà més esclat a la festa de joventut.

La nostra felicitació als coristes, que donen una prova d'amor a la cultura i a l'esperit liberal mantenint l'adhesió al "Grup Clavé", el qual, culturalment, fa més feina que totes les tandes d'exercicis d'abans.

BRIMEC

A Tunis ha esclatat una bomba, a la redacció d'un diari feixista.

Això no és pas fer prendre l'oli de ricí.

Un formidable incendi ha destruït la "villa Sacromonte", convent de monges de Sant Sebastià.

Es salvaren totes les monges.

Els diaris de Belgrad anuncien que el rei Alexandre proposarà una aliança als Estats que formen la Petita Entesa.

Havent-hi una Entesa, encara que sigui Petita, es comprèn que pugui haver-hi aliança.

A Bombai s'han produït sagnants colisions entre indús i musulmans, per qüestió religiosa.

Aquesta qüestió ha fet més mal que bé a la humanitat.

El capità del vaixell grec "Polyktor" ha mort de la febre groga a Montevideo.

Allà hi ha febre groga, però hi ha altres països molt pitjors; hi ha països que pateixen febre negra.

Ha estat aprovat l'article primer del projecte sobre el desarmament.

Creiem que s'aprovaran també els altres articles. El que no creiem que s'aprovi és el Desarmament.

Sis aviadors nordamericans preparen un "raid" al voltant del món, sense escala. Sense escala? Com hi pujaran, tan amunt?

Abans del primer de maig, a Berlín, ja es produïren disturbis celebrant la festa del treball.

Calles ha derrotat totalment els rebels mexicans.

Tots els homes d'esperit democrata i liberal ens en hem de felicitar.

Calles ha demostrat tenir la mà de ferro. La mà, i quelcom més.

A Alemanya, els socialistes i els republicans han anat a trets pels carrers.

No ens plau gens que l'esquerra es baralli amb ella mateixa. L'esquerra, si pega, ha de pegar a la dreta.

Ha mort Stepanovix, un altre dels militars prestigiosos de la gran guerra.

De mica en mica, els anirem colgant tots, i quan el món ja no es recordi de la gran catàstrofe, en prepararà una altra de pitjor.

L'abat general dels Benedictins ha ofert un gran banquet al Papa, al rei i a Mussolini.

Ara rai; ja són tots uns. Un any abans, això no hauria estat possible.

Ja som al temps de les faves.

A nosaltres, les faves a la catalana ens agraden molt.

Quan arriba aquest temps, si anem a donar un tomb pels afores, ens agrada molt de veure faves per ací i faves per allà.

Ha sortit "L'amic de les Arts" combatent a sang i a foc l'art i la literatura. La imatge més bonica del setmanari "surrealista" és la de l'ase podrit, i el més curiós, el panorama del que ells qualifiquen de literatura putrefacta.

Ja han olorat la seva?

Si creguéssim que la raó social dels surrealistes figuerencs, sitgetans i sarrianencs, està formada d'homes convençuts, enviariem el setmanari a un Institut frenopàtic...

Però, al capdavant, són gent jove que volen divertir-se fent l'infant terrible. El més viu és el noi Dalí, que s'ha empecat el seu sistema "surrealista" per fer forrolla i sortir de la vulgaritat.

Fins a l'hora present, però, més que talent ha demostrat tenir ambició, que no és el mateix.

Nosaltres creurem en el talent dels "surrealistes" quan en donin proves. Fins ara només han fet ximpleries.

A Londres s'ha vist el procés del famós coronel Barker, aquella senyora que durant sis anys es féu passar per un "apuesto" militar anglès. El jutge preguntà a la dona del fals coronel que visqué durant sis anys amb Barker, com era que no s'havia adonat que... vaja, que no era un home.

—En sis anys de dormir junts us en podíeu haver adonat — digué el president.

L'esposa contestà que no havia notat res d'anormal i el president confós, perplex, obrint

uns ulls com unes taronges, digué que no ho entenien.

Nosaltres tampoc, la veritat.

A París s'ha constituït la "Lliga del peató" per protestar de les contravencions i les multes que els guàrdies urbans posen als transeünts que travessen els carrers...

A Barcelona aviat n'hauran de fer una els propis urbans per defensar-se dels cops de colze dels impacients i malhumorats.

Un andreuenc.—S'hi veu grapa, però no fa per nosaltres.

J. Mir.—Ens plauen les noves de la vostra vila, però sigueu concret sempre.

Primec.—No feu tanta literatura. Ens hem d'acostumar a anar al gra.

J. V.—Home, si els surrealistes us coneguessin, us dirien "putrefacta".

R. Vivó.—Val més que feu prosa, o, potser, que pleguèssiu.

Jaumet.—Si la seva xicoteta no se l'escolta, planti-la, home. No sigui ase.

J. Rovira.—Ens interessa, és clar, però ens donarà molta feina.

Cuc.—Somnieu truites, heu-vos aquí. Val més que no escriviu.

Maria Camí.—Que una noia vulgui col·laborar a LA CAMPANA, ens plau molt; però li hem de confessar que, de vegades, no ho podem publicar tot.

Ramon Mates.—Les cartes de fora les publiquem totes... mentre siguin publicables. La vostra no ho és.

Conill.—Cregui'n, vagi-se'n al bosc...

Pepet.—Vagi fent. Però versos, no... Versos, no.

Impremta L'Esquella La Campana, Olm, Barcelona

—Fa temps que camina aquest petit?

—Uns vuit mesos.

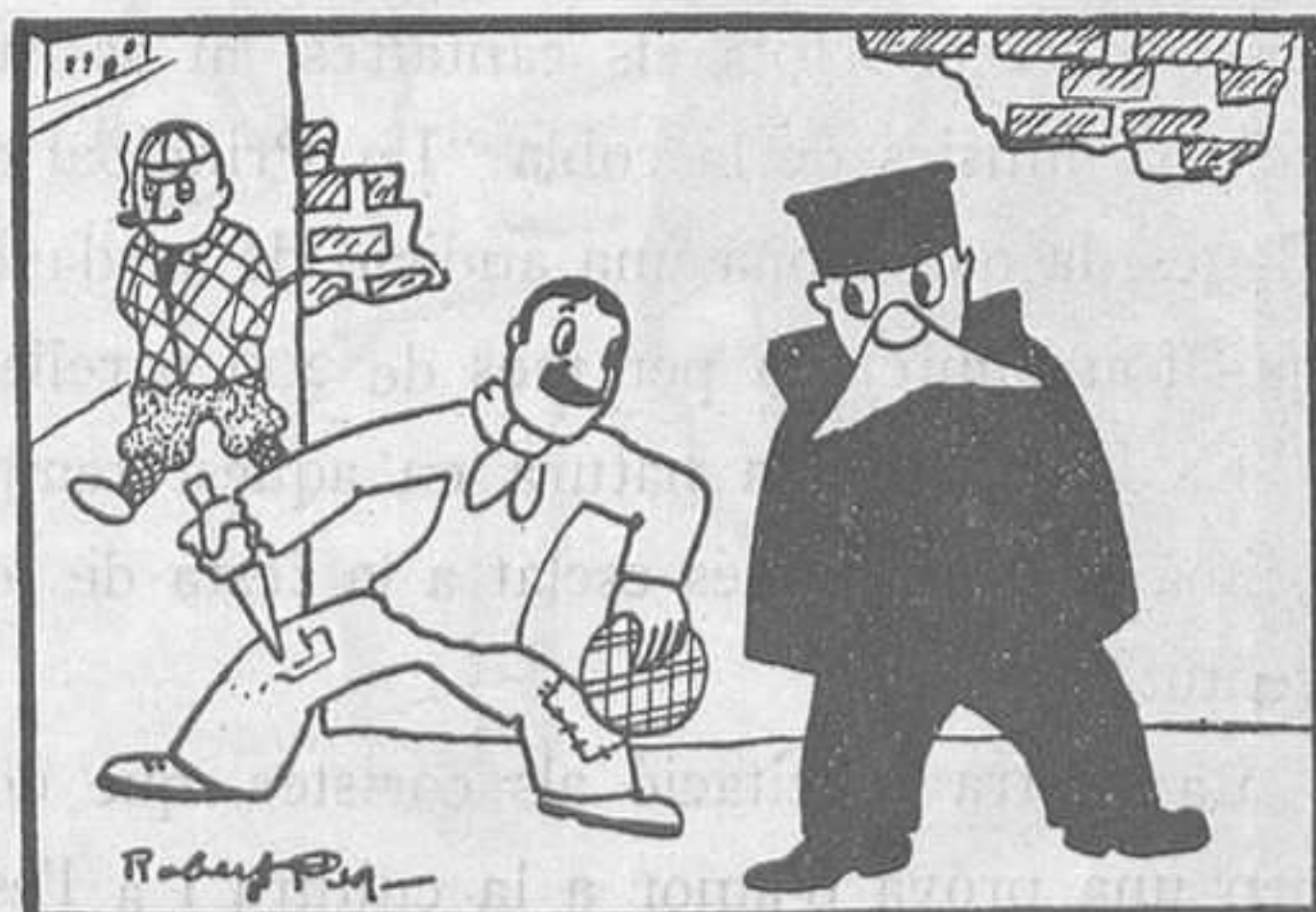
—Carai! Deu estar molt cansat...

SCHACHT A PARIS

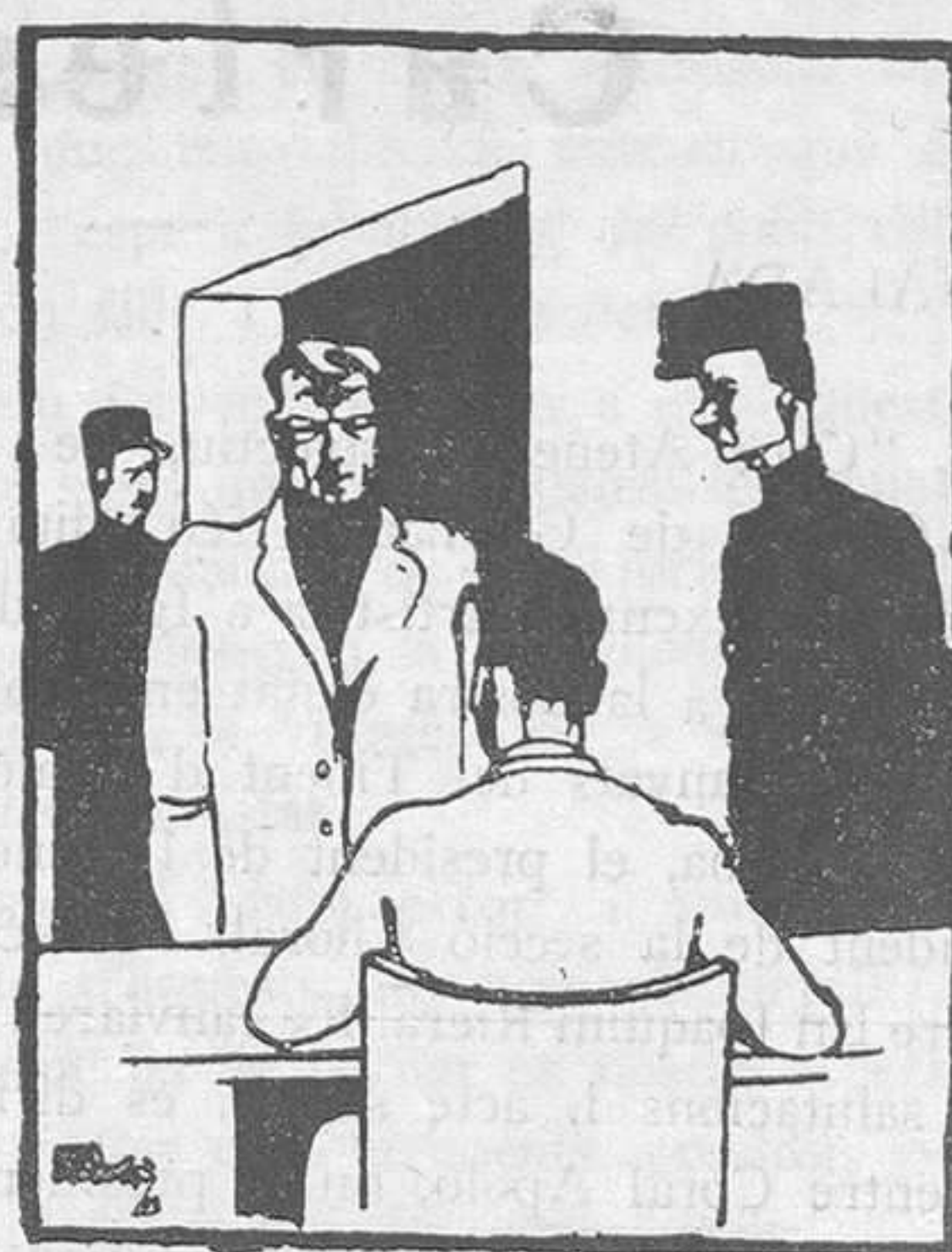
La màquina de calcular és el sol enginy de destrucció que el desarmament no ha imposat a Alemanya.

(“Simplicissimus”)

L'AGENT POLIGLOTA

—Dispensi, senyor agent; ¿com se diu, en anglès, la bossa o la vida?

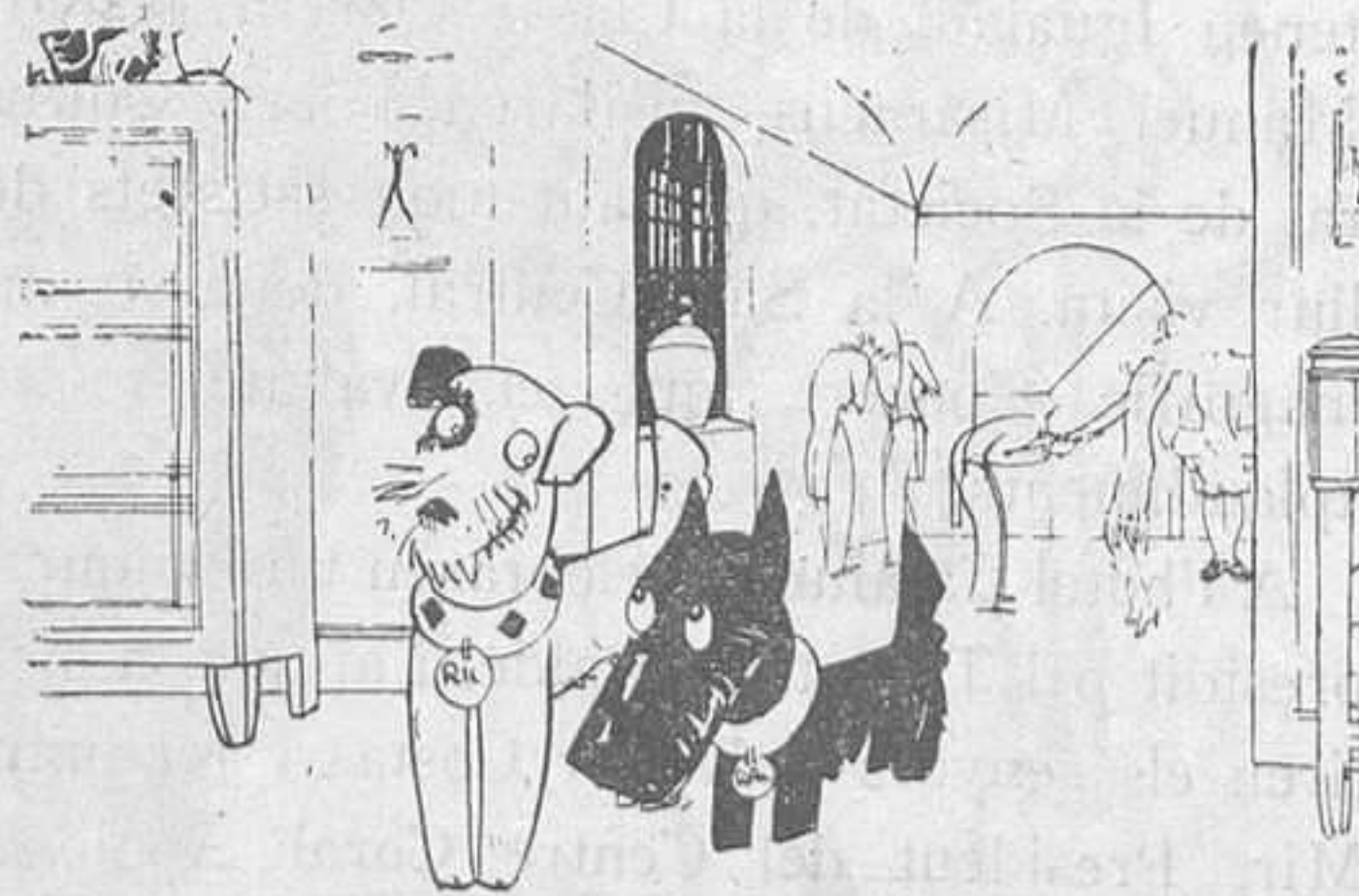

SENSE COMPLICES

—Heu comès el robatori tot sol?

—Sí, senyor comissari, perquè cregui'm que hom no es pot fiar de ningú.

(“Moustique”)

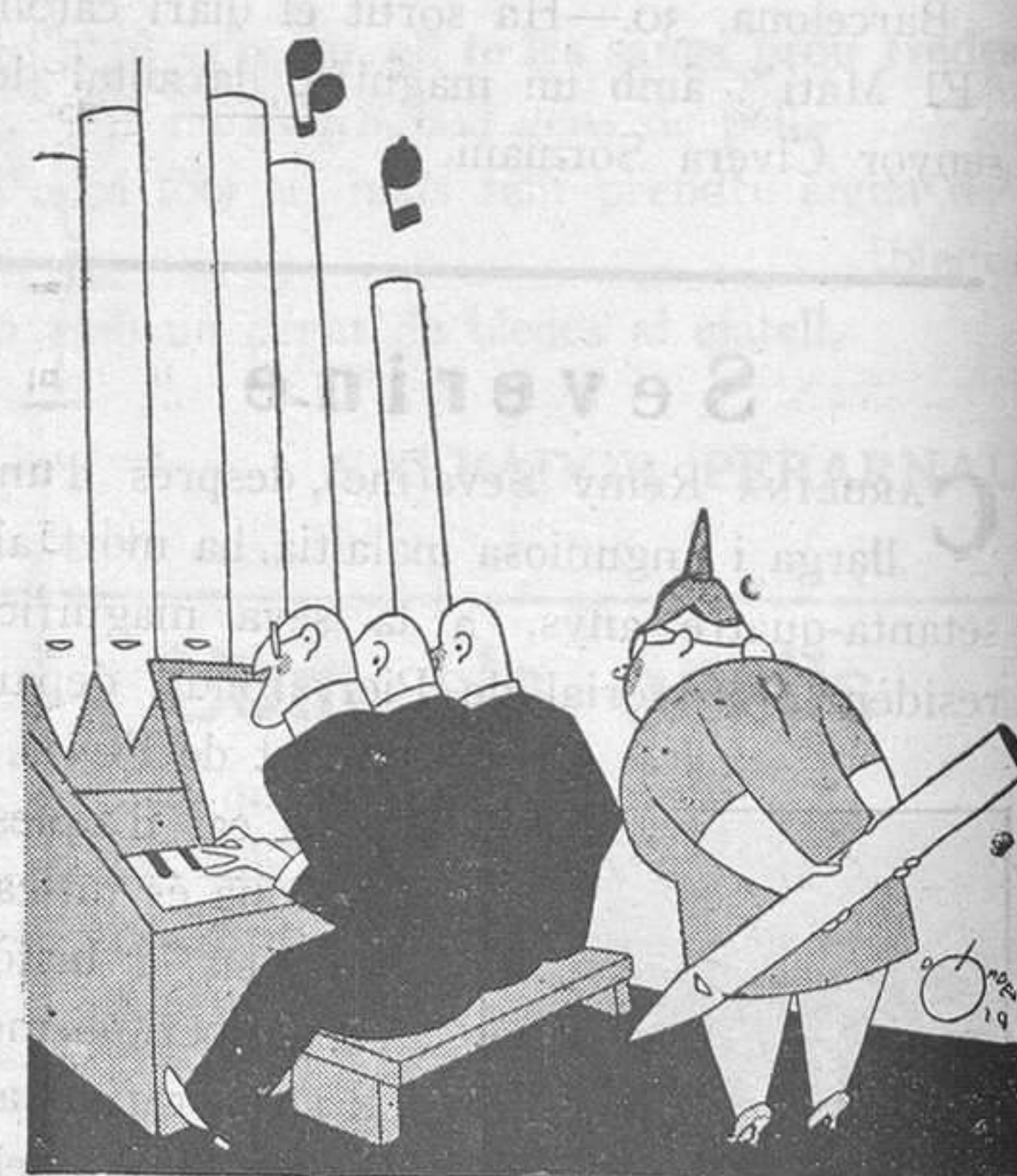

Ric: Saps, la baronesa, que fa tant la senyora?

Rac: Sí, què?

Ric: Doncs, mira, m'ha encomanat una puça.

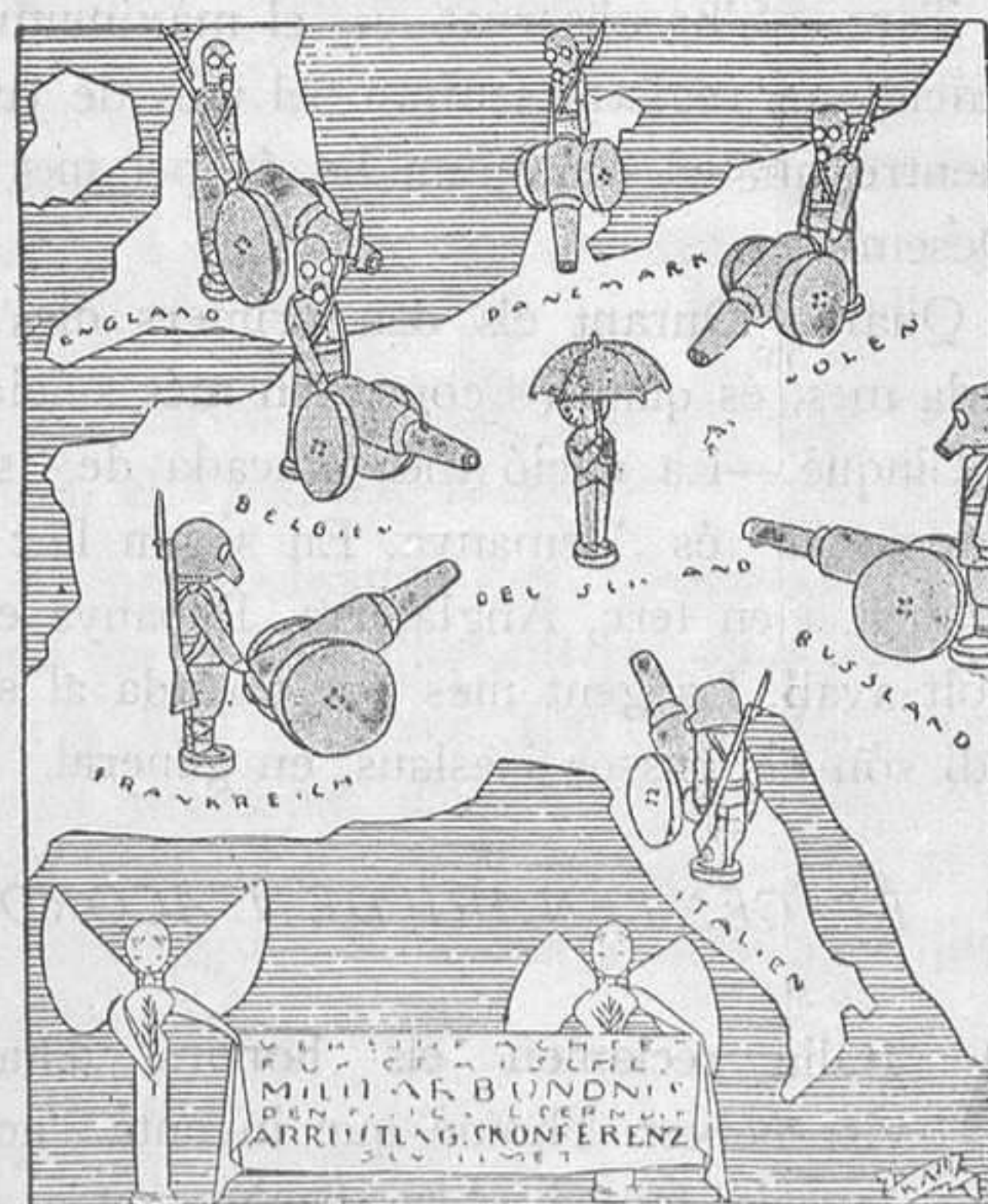
(“Ric et Rac”)

EL PROBLEMA DE LES REPARACIONS

Els tècnics: No és possible arribar a l'acord, perquè ens manca el “do” de la Germània.

(“Travaso”)

ALIANÇA MILITAR EUROPEA

Dedicat als membres de la Conferència del desarmament.

(“Simplicissimus”)

EVA PREPARA LA MODA DE PRIMAVERA

Treballs de costura

Un vestit de carrer.

(“Le Rire”)